

A woman with long blonde hair, wearing a white sleeveless dress and high heels, is walking away from the camera down a narrow, cobblestone street in Sicily. The street is flanked by colorful buildings in shades of orange, yellow, and red. There are balconies with black metal railings and windows with shutters. A red circular graphic is overlaid on the right side of the image.

IK
VERTREK
thriller

BESTSELLERAUTEUR VAN VALS ALARM
MARELLE BOERSMA

Ciao Sicilia

DE CRIME COMPAGNIE

Het is de zekerheid dat er vandaag iets onverwachts gaat gebeuren die Anne pijn in haar maag bezorgt. Terwijl ze onder haar paraplu wegduikt, houdt ze de omgeving goed in de gaten. Maandag hadden ze gezegd, zonder erbij te vermelden hoe ze het gingen aanpakken.

Ze stopt bij een brievenbus en kijkt schichtig om zich heen. Heel kort aarzelt ze, controleert voor de zoveelste keer het adres en laat dan de witte envelop door de gleuf glijden. Het is een doodgewone envelop, maar de inhoud gaat hem een hartstilstand bezorgen, dat weet ze zeker. Nu kan ze niet meer terug.

Het is stil in het Wageningse centrum op deze druilerige voorjaarsochtend. Ze passeert de HEMA en slaat rechts af de winkelstraat in. Ze passeert haar favoriete kledingwinkel en werpt een snelle blik in de etalage van de boekhandel. Bijna loopt ze het bord van de banketbakker omver. Daan heeft zomertaarten in de aanbieding.

Ze is laat. Zoals elke maandagochtend gaat ze Daan helpen. Alle mogelijke klusjes doet ze voor hem, alleen maar om zich in de zoete geur van zijn bakkerij te mogen wentelen. Er bestaat niets mooiers dan de lekkernijen van een extra versiering te voorzien. Kleurrijke details. De krullen en kralen, zoals ze haar bijdrage altijd noemt. 'Anne-achtjes' zegt Daan. Hij noemt haar zelfs zijn chocolatier, terwijl ze geen vaste aanstelling heeft.

Het oude herenhuis waarin de banketbakkerij gevestigd is, heeft een portiek waar ze haar paraplu neerzet. Ze haalt nog een keer diep adem, wat haar een pijnlijke steek rond haar ribben oplevert,

en stapt dan naar binnen. De geur van zoete cake vermengd met vers brood komt haar tegemoet. Ze zou er een moord voor plegen om dit elke dag te mogen ruiken.

‘Goedemorgen Anne-Sophie van Maanen. Fijn dat je er bent.’ Daan is de enige die haar altijd met beide voornamen aanspreekt. Hij staat met een brede glimlach voor haar. Zijn donkere haren hebben zich in de loop van de jaren wat verder teruggetrokken, maar ze krullen nog net zo wild als vroeger.

‘Heb je veel opdrachten?’ Snel wil ze langs hem lopen. Ze zorgt ervoor dat er een lange lok voor haar gezicht valt.

‘Gaat het een beetje?’ Een onderzoekende blik.

Ze knikt alleen maar.

‘Het is niet niks, hè? Ik weet hoe gek je op je moeder was.’

‘Het is niet anders.’ Ze probeert te glimlachen. ‘De tijd heelt alle wonden. Het is alweer een paar weken geleden.’

‘Kijk me eens aan.’

Gehoorzaam draait ze haar gezicht naar hem toe. Ze ziet zijn lippen verstrakken.

‘Wat is er gebeurd?’

‘O, dat. Het lijkt erger dan het is. Ik ben gevallen met de fiets en klapte tegen het asfalt.’ Ze probeert luchtig te doen. ‘Je kent het wel, zo’n rottig randje langs het fietspad waar jij wel overheen gaat, maar je fiets niet.’

‘Het ziet er pijnlijk uit.’

‘Wat gaan we doen?’ Ze loopt naar achteren, waar de tafels vol staan met meel, suiker en allerlei bakjes met versieringen.

‘Een bruidstaart, voor vanavond. En een serie traktaties voor een kinderfeestje.’

‘Liefst gezond?’

‘Nee, dit is niet voor school, maar voor een partijtje.’

Anne zucht. Normaal vindt ze het heerlijk om aan de slag te gaan, maar vandaag is anders. Het is alsof ze ziek moet worden; een dreinend gevoel dat niet weg te slikken is.

Ze hangt haar jas aan een haakje, zet haar handtas zorgvuldig

in een hoek van de bakkerij en doet haar schort voor. Deze plek is haar toevluchtsoord geworden, een plek waar ze altijd welkom is.

Vanaf hun middelbare school waren ze een drie-eenheid: Daan, Christiaan en zichzelf. Altijd samen. Tot haar broer besloot een tussenjaar te nemen na zijn middelbare school. De dag voordat hij zou vertrekken, verongelukte hij. Soms denkt ze dat zijn ongeluk haar in de armen van de zelfverzekerde Benny heeft geduwd. Alles was ineens anders. Haar vader ging nog meer drinken, haar moeder stortte zich volledig op het verzorgen van iedereen om haar heen en zichzelf raakte haar anker kwijt. Het verlies van Christiaan bracht het contact met Daan aan het wankelen. Benny dook op. Hij was zowel charmant als krachtig, en dat was net wat ze op dat moment nodig had.

Twaalf jaar geleden alweer. En nu is haar moeder overleden. Deze leegte is groter dan haar hart.

Tijdens het smelten van de verschillende soorten chocola, probeert ze haar gedachten te focussen op de grote taart die straks een rol gaat spelen op de gelukkigste dag in het leven van een pasgetrouwd stel.

‘Heb je geshopt?’ Daan knikt naar haar handtas.

Ze schudt haar hoofd.

‘Ik snap niet dat jullie vrouwen altijd zo veel meezeulen.’

Natuurlijk kan ze nu opmerken dat hij als alleenstaande man sowieso niet veel van vrouwen begrijpt. Maar dat doet ze niet. Hij is alleen, en ook al zegt hij er nooit iets van, volgens haar zou hij dat heel graag anders zien.

‘Heb je al ontbeten? Ik kan een croissant...’

‘Nee,’ onderbreekt ze hem snel. ‘Ik hoef niets...’ Haar maag maakt sinds die ochtend vreemde kronkels.

‘Voor je gewicht hoef je het niet te laten.’ Hij grinnikt. ‘Ik denk weleens dat je thuis niets te eten krijgt.’

‘Houd op, Daan.’ Haar stem klinkt lager dan anders. ‘Ik heb gewoon niet zoveel trek, sinds...’

‘Dat snap ik, sorry,’ zegt hij schuldbevestigend.

Ineens hangt er een zware stilte tussen hen in. Daan pakt een blad met bakvormen en zet het nauwelijks een meter verder weer neer. Dan draait hij zich naar haar toe, schraapt zijn keel, maar blijft zwijgen. Hij loopt uiteindelijk met de vormpjes naar de andere kant van de ruimte. ‘Traktaties,’ mompelt hij.

Het is altijd lastig om over ditjes en datjes te praten als er grote gebeurtenissen hebben plaatsgevonden. Niets lijkt meer belangrijk. De dood raakt in de ziel.

‘Heb je al een idee voor die traktaties?’ Ze weet dat deze vraag hem altijd laat stralen. Hij houdt van zijn werk, dat is heerlijk om te zien. Soms jaloersmakend mooi.

‘Het worden muisjes.’ Hij kijkt even op van zijn werk.

‘Gekleurde muisjes?’

Eindelijk breekt er een lach door. ‘Natuurlijk, met een krul in de staart. Kun jij ze straks misschien meenemen? Ze moeten in Noordwest bezorgd worden.’

‘Sorry, ik... Dat lukt me niet. Ik moet zo weg.’

Daan laat zijn onderzoekende blik over haar gezicht gaan. ‘Ga je iets leuks doen?’

Ze slaat haar ogen neer. Ze kan het niet. Niet liegen. Maar ook de waarheid mag ze niet vertellen. Niemand mag het weten.

‘Ja, zoiets,’ mompelt ze.

De taart staat te glanzen alsof hij in de spotlight staat, in plaats van in de koelcel.

‘Bedankt voor je hulp. Er is niemand die zo mooi chocoladeachtjes kan maken als jij.’

‘Graag gedaan. Tot... Tot snel.’ Ze pakt haar handtas en controleert of de rits goed dicht zit.

‘Geniet van je vrije middag.’

Ze opent haar mond al om te antwoorden, maar zwijgt dan toch.

Daan pakt haar handen. Wat zijn zijn vingers warm. ‘Je kunt altijd bij me terecht, Anne-Sophie. Dat weet je toch?’

Ze knikt en doet haar best te glimlachen. ‘Lief van je.’

Er trekt een blos over zijn wangen, toch draait hij zijn gezicht niet weg. ‘Ik meen het,’ dringt hij aan.

Eigenlijk wil ze hem het liefst alles opbiechten. Hem vragen of ze een juiste beslissing genomen heeft. Of ze niet vreselijk stom bezig is. Nee, ze moet haar mond houden.

‘Nou, dan ga ik maar.’ Ze trekt haar jas wat dichter om zich heen.

‘Wanneer zie ik je weer?’

‘Ik waai wel weer een keer aan.’

‘Kom hier.’ Daan pakt haar gezicht tussen zijn handen en kust haar op beide wangen. ‘Wees voorzichtig.’

Ze probeert de brok in haar keel weg te krijgen, maar slaagt daar niet in. Daarom knikt ze alleen maar.

‘Hier, voor onderweg.’ Daan steekt haar een zakje chocolaatjes toe.

‘Dank je wel,’ zegt ze schor. Dan loopt ze snel de winkel uit, haar tas dicht tegen zich aan geklemd. Pas als ze bij het parkeerterrein is, komt ze erachter dat ze haar paraplu is vergeten. Die heb ik voorlopig niet meer nodig, bedenkt ze, terwijl ze haar blik over de geparkeerde auto’s laat schieten.

De envelop is al onderweg, nu is het haar beurt.

UMBERTO

Het is de ringtone die hem direct zijn telefoon laat pakken. Belangrijk.

‘Ze is er,’ is het enige wat de man aan de andere kant zegt.

Hij kijkt op zijn horloge dat altijd naar beneden zakt omdat het te los om zijn pols zit. In de verte klinkt een kerkklok. Het signaal kan niet duidelijker zijn. ‘Is ze alleen?’

‘Ja.’

‘Doe het nu.’

Er komt geen antwoord meer.

Hij klikt het contact weg en voelt hoe zijn rechtermondhoek omhoogtrekt. Weer een nieuwe. Daar mag hij trots op zijn. Ondanks de crisis blijft zijn business lopen.

‘Ben je al aan koffie toe?’ Zijn vrouw steekt haar hoofd om de hoek van de keukendeur.

Hij knikt alleen maar.

‘En welke smaak wil je erbij?’

‘Karamel-zeezout. Dat blijft toch de lekkerste.’

BENNY

Ondanks het kloteweer kan zijn humeur vandaag niet stuk. Wat een topdeal heeft hij gisteren kunnen sluiten. Dat brengt weer lekker geld in het laatje. Benny fluit vals mee met een song van Anouk op de radio. Lekker wijf die Anouk. Haar stem kriebelt zacht over zijn ruggengraat, dat zou hij wel elke dag willen. Vanavond zal hij zijn Anne weer eens laten kronkelen van genot, hij heeft zin in een ouderwetse vrijpartij. Alweer te lang geleden.

Hij trapt zijn Porsche hard op zijn staart en pikt nog net het oranje licht mee. Een blik op zijn dashboard leert hem dat hij al rijkelijk laat is voor zijn lunchafspraak met Anne. Hij weet dat ze vaak rondhangt bij Daan, ook al denkt ze dat hij niets in de gaten heeft. Zijn vrouw hoeft niet te werken, dat is zijn eer te na. Toch laat hij deze escapades oogluikend toe.

Vanmorgen heeft hij de laatste routes geregeld voor het transport. Het geld dat hij gisteravond al heeft gevangen ligt veilig thuis. De helft is voor hem, de andere helft moet hij nog afdragen aan zijn contactpersonen. Die lui zijn nou eenmaal goud waard. Geweldig dat hij door deze deal zijn business weer op de rit heeft. Kan hij Anne ook weer eens verwennen met iets moois, een armband of een kettinkje.

Hij is er bijna. Ze zou bij de HEMA wachten, zodat hij haar kan oppikken om mee te nemen naar een luxe tent. Dat kan er vandaag wel af. Voor zijn vrouwtje. Lekkere Anne is van hem. Niet

voor al zijn klasgenoten die altijd op haar geïden. Hij mag met haar pronken als het hém uitkomt.

Sommige mensen hebben direct een oordeel over hem, dat ziet hij best als hij in zijn garage rondloopt. Vandaar dat hij de normale klanten aan de chef verkoop overlaat. Dat is een slijmjurk eerste klas, die zorgt voor goede beoordelingen, waarmee zijn autoverkoopbedrijf vertrouwen uitstraalt.

Even remmen voor de camera. Door de regen had hij hem bijna gemist. Mooi dat hij zich niet laat pakken, dat is echt zonde van zijn zuurverdiende geld. Hoeveel doet zo'n boete tegenwoordig, een barkie? Benny lacht hardop en zet Anouk wat harder. Geile stem heeft ze.

What do you say when it's all over

Hij heeft geen idee wat die rockchick daarmee bedoelt. Hij heeft niets met mooie woorden of softe beloftes. Maar die stem van Anouk raakt hem, al zal hij dat nooit toegeven.

For bitter or worse, I know

'Daar maak je toch een foutje, Anouk!' zegt hij hardop, terwijl de zangeres ongehinderd doorzingt. Bitter of better, ach, lekker belangrijk. De liefde mag best een beetje bitter zijn. Als gif dat door je aderen heen spuit en je lekker laat shaken.

Hij draait zijn auto de bocht om en zoekt naar zijn blonde schatje. Zo meteen laat hij zijn hand even over die heerlijke borsten glijden. Anouk kan misschien lekker zingen, maar hij is nog steeds gek op Anne.

Dan ziet hij haar staan. Natuurlijk is ze op tijd. Lekker ding is ze, zeker met die lange blonde haren die zo heerlijk over zijn buik kriebelen als ze hem verwent.

Een busje verspert hem de weg. Zijn ruitenwissers zwiepen onrustig heen en weer als hij een ram op de claxon geeft.

Voor de derde keer in vijf minuten kijkt Anne op haar horloge. Benny is laat. Gelukkig heeft ze een droog plekje kunnen vinden bij de achteringang van de HEMA waar ze de parkeerplaats goed in de gaten kan houden. Ze hebben afgesproken om samen te lunchen, maar ze heeft er totaal geen zin in. Er moeten dingen veranderen, maar hij wil er niet eens over praten. Het is gevaarlijk om aan te dringen, zeker door wat hij te weten is gekomen. Ze moet het slim spelen om haar leven enigszins op de rit te houden.

Ze kijkt op. Een donkere SUV draait het parkeerterrein op. Er is geen plekje meer vrij; door het druilerige weer hebben veel mensen de auto gepakt. De auto rijdt langs haar heen en stopt een meter of tien bij haar vandaan. De onrust die de hele dag al in haar lijf hangt, neemt toe. Ze weet dat er iets gaat gebeuren en is al de hele dag op haar hoede. Is het nu zover?

Nee, niet nu. Niet nu Benny hier elk moment kan opduiken.

In haar ooghoek duikt de bekende rode sportwagen al op. Hij toetert ongeduldig. Anne steekt haar hand op en doet een paar passen in zijn richting. Snel instappen.

Op dat moment gaat het portier van de SUV open en er stapt een man uit. Een zuidelijk type, donker haar, zonnebril, gespierd lijf. Anne kan haar blik niet van hem afwenden.

‘Scusi,’ begint hij als hij voor haar staat. ‘Mag ik iets vragen?’

‘Hé Anne, kom je hierheen?’ Benny staat vast achter een busje en heeft zijn auto half op de stoep gezet. Hij heeft het raampje opengedraaid.

‘Sorry, mijn man...’ stamelt ze.

‘Signora...’ Een dreigende klank.

Benny toetert een paar keer ongeduldig, stapt dan uit en komt op haar aflopen.

Dan pakt de man met een ijzeren greep haar bovenarm. ‘Mee-lopen. Nu!’

‘Laat los!’

‘Hoe minder je protesteert, hoe minder pijn het gaat doen.’

‘Dat kan niet. Ik...’

Voor ze iets kan doen, draait hij haar arm op de rug en duwt hem omhoog. Ze gilt het uit. Hij sleurt haar mee en ze kan niet anders dan hem volgen, haar tas stevig tegen zich aangeklemd.

‘Hé, blijf met je poten van haar af,’ hoort ze Benny schreeuwen.

‘Als je je rustig houdt, gebeurt er niets,’ sist de man in haar oor.

‘Wat doe je? Ik...’

‘Niet tegenstribbelen.’ De strakke bevelen zijn in het Nederlands, met een zuidelijk accent.

Anne probeert zich los te rukken, maar dat lukt niet. Hij trekt haar mee. Om haar heen kijken omstanders toe, hun ogen groot van verbazing. Ze protesteert, roept om hulp, maar niemand doet iets.

De chauffeur, klein van stuk en een baseballpet op zijn hoofd, stapt nu ook uit de SUV en opent het achterportier.

‘Laat me los.’ Ze zet haar voeten op de drempel, maar de duw is zo hard dat ze toch naar binnen tuimelt. De chauffeur wil het portier achter haar dichtgooien, maar op dat moment duikt Benny op. Hij grijpt de man bij zijn schouders en trekt hem weg bij de auto.

‘Pas op!’ gilt ze. Anne zit nu als vastgenageld op de achterbank.

Door haar waarschuwing draaien de zonnebrilman en zijn chauffeur zich als één man om en gaan Benny te lijf. Hij krijgt een aantal fikse klappen, maar krabbelt steeds weer op. Door een harde rechtse van Benny klettert de zonnebril op de grond. De man wankelt en grijpt naar zijn hoofd, waarna de chauffeur een stap naar voren zet om zijn baas te beschermen.

Dan ziet ze het. In zijn hand. De klik waarmee de haan gespannen wordt, klinkt droog.

‘Hij heeft een pistool,’ schreeuwt ze naar Benny.

Die reageert bliksemsnel en geeft een goedgeмикte trap op de arm van de chauffeur. Het wapen vliegt door de lucht en belandt op straat. Omstanders maken dat ze weggomen.

Anne bedenkt zich geen moment. Ze laat zich uit de auto glijden en sprint erheen. Ze duikt naar het wapen en grijpt het vast. Het staal is onaangenaam koud in haar handen. Ze krabbelt overeind en richt op de twee mannen die met doffe slagen elkaar de hersens inslaan. Er dringt verder niets tot haar door, alleen dat tweetal waarvan ze steeds een ander lichaamsdeel in de vuurlijn ziet.

Een beweging naast zich. Een harde trap in haar zij. Ze krimpt ineen en schreeuwt het uit. De baas haakt zijn arm om haar hals en trekt haar tegen zich aan. Snel en hard knalt ze haar elleboog in de buik van de man. Een droge kreun. Zijn greep verslapt. Ze duikt onder zijn armen uit, draait zich om en laat haar knie omhoogkomen. Recht in zijn edele delen.

Oerkreten geven aan dat het raak is. Ze verstevigt de greep om de kolf. Ze heeft maar een paar seconden voor die vent weer bij haar is. ‘Dit gebeurt niet echt,’ mompelt ze. Ze richt opnieuw. Haar handen trillen zo heftig dat ze het ding met beide handen moet vasthouden.

‘Schiet!’ schreeuwt Benny tegen haar.

Ineens voelt ze een vreemd soort kortsluiting in haar hersens, die alle paniek tot stilstand brengt.

‘Schieten. Nu, Anne!’

Ooit heeft ze bij een bedrijfsuitje naar een schietbaan zo’n kreng in handen gehad. Dat ging toen boven verwachting goed. Haar blik flitst heen en weer tussen de loop en de vechtende mannen. Ze kan het! Ze weet hoe het moet.

‘Schiet!’ Benny’s gezicht zit vol bloed.

Anne zet haar benen wat uit elkaar, richt opnieuw. Benny krijgt

alweer een volgende vuistslag te verwerken. Ze knijpt één oog dicht en drukt haar wijsvinger tegen de trekker.

De terugslag is zo heftig dat het wapen uit haar hand valt en op het asfalt klettert. Alle bewegingen vertragen en de hele parkeerplaats vervaagt. Ze ziet alleen Benny. Hij staart haar aan, een verbaasde blik in zijn ogen. Zijn knieën buigen en zijn hand graait naar zijn borstkas.

‘Benny?’ Haar stem komt van ver en is schor.

‘Mee jij.’ De zonnebrilman staat ineens naast haar.

Terwijl ze wordt meegesleurd zoekt ze naar Benny. Compleet verbijsterd ziet ze dat hij in elkaar zakt.

Een trap tegen haar knie. ‘Die had je nog tegoed, bitch.’ Hij trekt haar mee naar de auto, en schreeuwt een bevel naar zijn chauffeur die het pistool opraapt en naar Benny toe loopt.

‘Nee...’ kreunt ze.

Hij zet het pistool tegen Benny’s hoofd.

‘Nee,’ schreeuwt ze dan uit alle macht, en ze probeert zich los te rukken uit de ijzeren greep van de man.

‘Kop dicht.’ Een nieuwe pijn schiet door haar schouders.

‘Niet doen! Alsjeblieft laat hem leven,’ smeekt ze. Wat raar eigenlijk dat niemand ingrijpt. Ze herhaalt haar smeekbede als de chauffeur aarzelt. ‘Alsjeblieft.’

‘Hij is een getuige,’ gromt de baas die haar nog steeds in een pijnlijke greep houdt.

‘Ik doe alles, als je hem maar laat leven.’

Een kort bevel klinkt naast haar oor. De chauffeur schopt Benny hard in zijn zij. Er komt nauwelijks reactie. ‘Oké, hij redt het toch niet,’ zegt de man naast haar. ‘Kom op, rijden.’ Hij duwt haar op de achterbank, geeft haar met zijn elleboog een vette por in haar ribben en schuift dan naast haar.

De chauffeur vist zijn pet van de straatstenen en rent naar hen toe. Hij stapt in en met een enorme vaart rijdt de wagen het parkeerterrein af en schiet dan naar voren de weg op. Vanaf de achterbank probeert Anne nog een laatste blik van Benny op te vangen.

Omstanders rennen op de liggende figuur af. Dan scheurt de SUV de hoek om.

'*Stupida*,' foetert de man die naast haar zit.

Ze kruipt weg in de hoek van de achterbank. De auto neemt de ene na de andere bocht met een veel te hoge snelheid. Is dit echt gebeurd? Wat heeft ze gedaan? Ze kijkt naar haar handen die bleek in haar schoot liggen.

Ze heeft Benny gedood.